

JUHÁSZ TIBOR

Egy történet

A flaskában pálinka volt,
a farzsebemben vittem,
az emelkedők tetején húztunk
belőle mindannyian.
Ez volt az egyetlen beszélő kapocs
köztünk, tátott arcú vándorok
között és talán az, hogy egyikünk
sem tudta a célt.
Igaz, mind egyfelé mentünk,
de ez inkább valami
törvényszerű véletlen volt,
hiszen egy helyre születtünk.

Érteni más, mint átélni mindent.
Más, mint érezni.
Más volt átélni a közös csendet,
amihez egyszerre volt és mégsem
közünk, más volt látni, hogy melyikünk
hogyan adja el magát,
hogyan siet a méregzöld
boldogulás keresésére,
ami miért és hol veszett el,
azóta sem tudom.

Az egész változását, fordulását
látni, a ti hátatokat s nektek
az enyémet. Szemeket, melyek
már szilánkosak és csak
részletek mutatására elegek;
eltörtünk mi is.

A flaskában pálinka van,
mind egyfelé megyünk
és mindannyiunknak van flaskája.
Már túlhaladtam és alighanem
túlhaladtunk az útnak
azon szakaszán, ahol stabilnak
és erősnek tűnnek a kapcsok
és kötelékek. Errefelé a hegy sokkal
meredekebb, bár könnyebben járható.
Talán a kötelek és saját életünk végett.
Néha beszélgetünk, hiszen van miről,
egy helyre születtünk,
egy helyen élünk.
Minden itt történik, ebben a keretben.
Vannak szereplők, vannak szerelmek
és ami marad, az marad.
Mindenesetre próbálom
megérteni és nevén nevezni
a dolgokat.

Kezdőpont

Minden éjszaka mocskosan
fekszem le, az ágy hideg,
húszévnyi feleség,
egy céltalan élet biztos
vég és kezdőpontja.
Betakar a közöny
minden iránya és az
összetartozás hűvös
szorítását érzem a testem
mögött. Nem kell felé
fordulnom, hogy lássam,
látni, hogy tudjam.
Ha akarnék se tudnék kezdeni
másba, újtüzű poklokat
kézfogással üdvözölni,
sokasodó vasárnapokat
beszéltetni, ahogyan kell.
Hagyom magamat nyugton,
míg szuszog, egyre csak
szuszog, a hátam mögötti
élet szerelmese, egy nap
ódon, hideg, de biztos
kezdőpontja.

